

L'entrevista
Genís Roca Arqueòleg, expert en la societat del coneixement i soci director de Roca Salvatella

Benito Badrinas

“Internet ja no és un Far West sense normes”

Ara tothom parla de Facebook?

L'home és un animal social i ara les tecnologies ens permeten relacionar-nos, comunicar-nos, compartir... Que els ciutadans explorin tot això em sembla molt positiu i ara es fa a través de Facebook quan fa deu anys es feia mitjançant Geocities, un altre web. És només una qüestió de modes.

Facebook, doncs, és només una moda...

Facebook és una xarxa social genèrica i, per tant, molt massiva. A més, ha tingut la sort que els mitjans de comunicació n'han parlat molt. Però hi ha milers de xarxes socials. Només de temes financers nosaltres n'hem comptabilitzat més de dues-centes i moltes d'especialitzades en aspectes molt concrets, com empenedoria, capital risc, administració de finances... També, per exemple, hi ha xarxes de persones que tenen mascotes i altres més específiques de gent que té gossos, gats i així fins a molts animals. També tenim xarxes d'amics del Seat 600, xarxes de...

I per què tot aquest boom?

Estem passant de la societat del coneixement a la societat en xarxa, on la característica principal d'una persona que vol ser competitiva és la seva capacitat d'estar connectat, és a dir, de treballar en xarxa. Ara no és important tenir coneixements, sinó conèixer algú que els té, perquè es genera tanta informació i de forma tan contínua que és impossible saber-ho tot. Una persona aïllada, que no està ben connectada, té problemes, i això es veu clarament quan s'està a la recerca de feina. Aquelles persones amb contactes tenen més facilitat per trobar bones feines.

Però sembla un entorn molt desendregat, que requereix molt temps per gestionar-lo...

En aquest procés de segmentació en què ens trobem estem en la fase de prova-error, perquè és la primera vegada que ens socialitzem sense pauta. Internet és molt recent. La primera persona que es va connectar a internet a Espanya ho va fer el 1994 i, per tant, estem explorant sense pautes, perquè la generació anterior no ens pot educar, ensenyar, transferir coneixement... Podríem dir, fins i tot, que per primera vegada a la història de la humanitat els fills són els que ensenyen els seus pares. Aquesta inversió de rols posa en crisi moltes coses...

I sorgeix una vida paral·lela a través d'internet...

No és una vida paral·lela, sinó complementària, perquè forma part del jo. El que hem

de fer és aprendre a gestionar tot això i, en definitiva, aprendre a ser animals socials digitals.

I com una persona pot aprendre a treure profit d'aquestes xarxes o eines?

De mica en mica ho estem fent. Fins fa quatre o cinc anys internet era un espai on participaven empreses o institucions que publicitaven els seus serveis o productes. Ara ja no és així i internet ha passat a ser l'espai de la ciutadania, perquè són les persones físiques les que impulsen i desenvolupen la seva activitat: potencials clients opinant sobre productes o serveis, gent xatejant sobre articles, etc. Ara ja no interessa la pàgina oficial d'un hotel, sinó l'opinió del servei de què han gaudit els clients. La reputació digital és determinant, perquè cada cop hi ha més gent construint opinió a través del que es troba a la xarxa.

Però internet sembla que té un clar déficit de credibilitat...

Això també passa als mitjans tradicionals. Jo, per exemple, no compro determinats diaris que fan a Madrid, perquè no m'interessen. El que ens aporta internet és que la capacitat de ser un punt d'informació valuós i creïble ja no és exclusiu d'empreses i institucions. Hi ha ciutadans que tenen reputació a la xarxa.

Es genera tanta informació que ara no és important tenir coneixements, sinó conèixer algú que els tingui

I també té un déficit de seguretat...

Sempre ha estat perillós tenir mala reputació, però abans sabíem com gestionar-la i ara hem d'aprendre com es fa en aquest nou entorn. Hi ha eines tecnològiques que ens ajuden a gestionar-ho i, per exemple, ens avisen quan algú parla de nosaltres a la xarxa. Penso que hem de deixar de veure internet com un Far West sense normes. Internet té normes socials i econòmiques. A més, la llei funciona quan es cometen delictes a la xarxa.

Cap on pensa que evolucionaran totes aquestes xarxes socials o webs participatives?

Se segmentaran més. Facebook té èxit ara perquè és molt generalista i els ciutadans la fan servir per aprendre a socialitzar-se en el món digital. Per no té gaire sentit tenir connectats a la mateixa xarxa amics, família i contactes professionals. El sentit comú ja diu que això és difícil que funcioni, perquè cada grup té interessos diferents.

¿S'està adaptant bé la societat catalana a aquests canvis?

En general, sí. Catalunya és un territori d'autònoms, emprenedors i pimes que fan servir molt aquestes eines. El déficit més gran, no obstant, el trobem a l'escola, que ha quedat una mica descol·locada com a lloc de transferència del coneixement. Però bé, penso que això és normal, perquè internet i les xarxes socials fa poc més de cinc anys que existeixen i en aquest poc temps no li pots demanar a una institució com l'escola que canviï.

CRISTINA FORÉS

PERFIL Genís Roca (Girona, 1966) és arqueòleg per la Universitat Autònoma de Barcelona. “Sóc especialista en el paleolític inferior, un període en què interessa com ha actuat l'home per aconseguir el que vol”, diu. Això és el que l'atreu d'internet. “No m'interessa la tecnologia sinó les conductes humanes al voltant de la xarxa”. Abans de posar en marxa la seva consultora, Roca Salvatella, va desenvolupar el Campus Virtual de la Universitat Oberta de Catalunya.

DE FIL DE VINT

Pocs i dividits

Isabel-Clara Simó

Escriptora

Estem assistint al renaixement del lerrouixisme. Recordem qui era Alejandro Lerroux: un polític obrerista, anticatòlic i anticatalanista. Va despertar enormes simpaties, sobretot per la seva oratòria demagògica. Però quan li va convenir es va passar a la dreta i no sols això sinó que hagué de fugir a Portugal per corrupció (en el seu cas, l'estraperlo). Des d'aleshores, els demagogs que afalaguen els obrers mentre tenen cotxes i xarxes de luxe, tot practicant l'anticatalanisme (des de l'"esquerra", eh que us sona?), des de posicions de senyoret i sense escrúpols, són titllats de lerrouixistes. Com que l'amnèsia històrica és total, digna del 1984 de George Orwell, encara hi ha qui es creu els demagogs que diuen anar a favor de la classe obrera i la traeixen sempre. L'anticatalanisme és un mer negoci polític. Així va néixer Ciutadans. I ara l'espanyolisme brama contra Ciutadans i a favor d'UPyD perquè vénen eleccions europees (7 de juny), i una trona a Europa és molt, molt còmoda i fa molta salivera. El programa d'uns i altres és minso: no a Catalunya, no a la llengua catalana, Espanya una gran-de-libre. No hi ha res més.

A Catalunya, primer durant la clandestinitat i després en la Transició, n'hi hagué alguns que ponderaren el lerrouixisme, i foren els partits d'esquerra els qui feren memòria de què vol dir ser lerrouixista. Però ara ja ningú no se'n recorda, pel que es veu. I això que està ben clar: ¿heu vist quanta gent de la burgesia defensa els interessos dels obrers? Però només els lingüístics; és a dir, la seva pròpia assimilació a l'espanyol. Quan els immigrants vivien en barraques aquests senyorets no deien ni pi. Per això són tan pocs i sempre estan tan barallats!